

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 2895/2005
23.11.2005. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Слободана Спасића, Николе Станојевића, Михаила Рулића и Јелене Боровац, чланова већа, у правној ствари тужиоца "АА", чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог ББ, чији је пуномоћник БВ, адвокат, ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења Округног суда у Београду Гж. бр. 1735/2005 од 19.4.2005. године, у седници већа одржаној дана 23.11.2005. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против решења Округног суда у Београду Гж. бр. 1735/2005 од 19.4.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Првог општинског суда у Београду П. бр. 4380/96 од 21.12.2004. године одбачен је предлог туженог за понављање поступка против пресуде због изостанка тога суда ХХХ - П. бр. 4380/96 од 12.5.1998. године.

Округни суд у Београду решењем Гж. бр. 1735/2005 од 19.4.2005. године одбио је као неосновану жалбу туженог и потврдио наведено решење Првог општинског суда у Београду.

Против решења Округног суда у Београду ревизију је благовремено поднео тужени, побијајући га из свих разлога предвиђених одредбама чл. 385. Закона о парничном поступку.

Испитујући побијано решење у границама разлога прописаних одредбама чл. 386. Закона о парничном поступку, у вези одредби чл. 400. ст.1. истог Закона, а који се примењује на основну одредбе чл. 491. ст.4. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 125/2004 од 22.11.2004. године, ступио на снагу 22.2.2005. године) Врховни суд Србије налази да ревизија туженог није основана.

Ревизијом побијано решење није захваћено битном повредом одредаба парничног поступка из чл. 354. ст.2. тачка 11. Закона о парничном поступку, на чије постојање ревизијски суд пази по службеној дужности. Другостепени суд је оценио жалбене разлоге на начин прописан одредбама чл. 375. ст.1. Закона о парничном поступку. Стога се не може као основан оценити навод ревизије да је побијано решење донето уз битну повреду одредаба парничног поступка.

Из чињеничног стања утврђеног у току првостепеног поступка, произилази да је пресудом због изостанка од 12.5.1998. године, усвојен тужбени захтев, а да је дана 8.4.2000. године наведена пресуда оглашена је правоснажном. Дана 23.12.2002. године тужени је том суду поднео предлог за понављање поступка, наводећи да није примио наведену пресуду, па је суд решењем од 6.3.2003. године одбацио предлог туженог, као предлог поднет од неовлашћеног лица и укинуо клаузулу правоснажности и извршности наведене пресуде због изостанка. У овом делу решење је потврђено решењем другостепеног суда од 25.6.2004. године, док је укинута у погледу одлуке којом је предлог туженог за понављање поступка одбачен као недозвољен. Поступајући по налогу другостепеног суда, туженом је достављена наведена пресуда због изостанка и наложено му је да се изјасни да ли и даље остаје при поднетом предлогу за понављање поступка. Тужени се изјаснио да остаје при поднетом предлогу, па је првостепени суд својим решењем ХХI -П. бр. 4380/96 од 21.12.2004. године одбацио предлог за понављање поступка као недозвољен. Наведено решење потврђено је од стране другостепеног суда, које решење тужени побија ревизијом.

Одредбама чл. 421. ст.1. Закона о парничном поступку, предвиђено је да се поступак који је одлуком суда правоснажно завршен може по предлогу странке поновити у за то законом предвиђеним случајевима. Код чињенице да је решењем првостепеног суда од 6.5.2003. године укинута клаузула правоснажности и извршности наведене пресуде због изостанка, те иста достављена туженом ради изјављивања жалбе као редовног правног лека, правилан је закључак нижестепених судова да тужени нема право на подношење предлога за понављање поступка који није правоснажно завршен, као ванредног правног лека. Стога се не може као основан прихватити навод ревизије који указује на противречност између разлога наведених у пресуди због изостанка, обзиром да је тужени имао могућност да у законском року изјави жалбу на наведену пресуду.

Поред тога, из садржине ревизије произилази да тужени побија решење другостепеног суда првенствено због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, што је у супротности са одредбама чл. 385. ст.3. Закона о парничном поступку, којима је предвиђено да се ревизија не може изјавити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

и непотпуно утврђеног нивоа доказивања.

Како не стоје ревизијски разлози, тако ни они на које се пази по службеној дужности, одбијена је ревизија и одлучено је као у изреци ревизијског решења, применом одредби чл. 393. у вези чл. 400. ст.1. Закона о парничном поступку.

Председник већа - судија

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

СМ